

III. stretnutie

PRAX UZDRAVENIA MEDZI GENERÁCIAMI (RODOVÝCH KOREŇOV).

■ Cieľ stretnutia.

- Pochopiť že modlitebná prax za uzdravenie medzi generáciami (pokoleniami, rodových koreňov) popiera milosť vychádzajúcu zo sv krstu a že nie je v zhode so zjavením Písma sv a tradície cirkevných otcov.
- Povzbudenie praktizovať vlastné formy modlitby za zomrelých, napr. slávenie sv omše. November je k tomu znamenitá príležitosť.

■ Čítanie pred stretnutím.

Biskup Wroclawski Mons. Andrzej Siemieniewski, *Uzdrowienie międzypokoleniowe (uzdravenie rodových koreňov)*. Výber niektorých myšlienok je na konci konspektu.

Bp Andrzej Siemieniewski, *List z 18.10.2002 r. do wspólnoty Droga*.

Pozri:

http://wspolnota-droga.pl/pdf/odpowiedz_bp_Andrzej.pdf

alebo

texty podľa www.kbs.sk

alebo od otca Wojtecha Kodeta.

■ Priebeh stretnutia. Evanjeliová revízia života.

Vidieť.

Počuli sme o týchto praktikách ako o modlitbe za uzdravenie rodových koreňov.

Odkiaľ sa berie popularita tejto témy?

Posúdiť.

Základom na úvahy sú články z KKC (1263 i 1265) ako aj články k dispozícii na konci.

- *Katechizmus Katolíckej Cirkvi*.

1263 Krstom sa odpúšťajú všetky hriechy: dedičný hriech i všetky osobné hriechy, ako aj všetky tresty za hriechy. A naozaj, v tých, ktorí boli znovuzrodení, nezostáva

nič, čo by im bránilo vojsť do Božieho kráľovstva: ani Adamov hriech, ani osobný hriech, ani následky hriechu, z ktorých najťažším je odlúčenie od Boha.

1265 Krst nielenže očisťuje od všetkých hriechov, ale novopokrsteného robí aj „novým stvorením“, adoptívnym Božím synom, ktorý sa stal účastným na Božej prirodzenosti, Kristovým údom, Kristovým spoludedičom a chrámom Ducha Svätého.

- Pripravené články.

Prečo nie je možné aby sme niesli duchovné následky hriechov svojich predkov? Spoločné formulovanie odpovede na základe KKC a vo svetle pripravených článkov.

Konať.

Táto časť má byť urobená až po stretnutí. Ale je dobré na platforme skupiny porozprávať o našich pravidlách a predstaviť ich ostatným osobám.

Návrhy:

- Modlitba za zomrelých z našej rodiny alebo dohovoriť sv omšu.
- Získať podľa vlastných možností vedomosti na tému významu sv krstu v živote kresťana.
- Ďakovná modlitba za sv krstu a za tých vďaka ktorým sme prijali krst a ktorí nás vychovávali k zrelej viere.

Dokument Francúzskej biskupskej konferencii – O uzdravovaní rodových kořenů skrze eucharistii

VYDALA ČESKÁ BISKUPSKÁ KONFERENCE
PRAHA 2010 (PRO VNITŘNÍ POTŘEBU)

Úvod

Komise pro nauku víry ČBK vydává překlad doktrinní instrukce Francouzské biskupské konference (FBK), která se zabývá především tvrzeními amerického katolického řeholníka (klaretiána) P. Hampsche v knize Uzdravení rodových kořenů skrze eucharistii (La guérison de l'arbre généalogique par l'eucharistie, 1986, Goleta, Californie, USA, francouzský překlad 2002). Tato skutečnost může u někoho vzbudit údiv, protože tato kniha v České republice nebyla vůbec publikována a ani nám není známo, že by se závěry této knihy v našich podmínkách v nějaké míře aplikovaly. Komise však přikročila k tomuto kroku,

protože se tato instrukce zabývá i širším problémem, a to takzvaným uzdravováním rodových kořenů a s tím souvisejících otázek – když se to zjednoduší na tu základní – trestu za viny někoho jiného, v tomto případě za viny našich předků. Jak mohou viny našich předků ovlivňovat naši současnou duchovní situaci nebo situaci naší psychiky, to se ale v tomto směru ne vždy jasně rozlišuje. V našich podmínkách tuto otázku nastolila a rozvířila publikace K. McAlla *Uzdravení rodových kořenů*, jež v originále zní *Healing of the Family Tree* (London: Sheldon Press 1982, česky vyšlo v Kostelním Vydří r. 2007), ve které „autor je přesvědčen, že mnozí pacienti trpící zdánlivě příznaky psychických nemocí jsou ve skutečnosti obětmi negativní duchovní zátěže svého rodu a jeho historie“ a mnozí lidé se v důsledku toho utíkají ke svým kněžím, aby je od těchto negativních vazeb s jejich rodem pomocí nějakých speciálních modliteb, mnohdy připomínajících až exorcismus, „rozvazovali“. 1

Pod touto negativní zátěží se často myslí nějaké minulé prokletí, ale i praktikování spiritismu, magie, okultismu... Vytvořil se zde jistý prostor na předávání zátěží pocházejících z parapsychologických skutečností z generace na generaci, což do této doby nebylo jasně prozkoumáno. Jistě to odporuje tradici a učení Církve, ale je třeba dát jednoznačněji fundovanou odpověď a zdůvodnění.

Instrukce FBK dává jasnou odpověď. Pokud jsou to nějaké zděděné psychické zátěže, má se to řešit přirozenou cestou, pokud jsou to – jak se to autor snaží experimentálně ukázat – důsledky hříchů předchozích generací duchovně zatěžující jedince, tak to by znamenalo, že člověk duchovně trpí trest za vinu svých předků. A tato druhá možnost se v této doktrinální instrukci francouzských biskupů jednoznačně odmítá. Není to v souladu s učením a praxí katolické Církve. Někaké parapsychologické přenosy (o kterých se zde podle našeho názoru často hovoří) se neberou v úvahu.

Na podporu jejich tvrzení můžeme dodat ještě některé další argumenty.

V souvislosti s potřebou uzdravování rodových kořenů se často předkládá citát z knihy Exodus: „Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, Bůh žárlivě milující. Stíhám vinu otců na synech do třetího i čtvrtého pokolení těch, kteří mě nenávidí, ale prokazují milosrdenství tisícům pokolení těch, kteří mě milují a má přikázání zachovávají.“ (Ex 20, 5)

Už ale svatý Tomáš Akvinský ve své *Sumě teologické*, když se ptá, Zda někdo je trestán za hřích jiného, podává tuto exegezi Ex 20, 5. Píše: „Mluvíme-li o (tělesném) trestu, který má ráz léku, tak se stává, že jeden je trestán za hřích druhého. Avšak duchovní tresty nejsou léčivé, protože dobro duše není zařízeno k jinému lepšímu dobru. Proto v dobrech duše nikdo netrpí škodu bez vlastní viny. (...) Hříchy otců jsou trestány na synech, protože synové, v hříších rodičů vychovaní, jsou náchylnější k hříchu, jak pro zvyk, tak také pro příklad otců, jaksi podléhající jejich vážnosti; jsou také hodni většího trestu, jestliže se nenapravili, vidouce tresty otců. Proto také dodal: „do třetího i čtvrtého pokolení“, protože lidé tolik obyčejně žijí, že vidí třetí i čtvrté pokolení; a tak navzájem i synové mohou vidět hříchy rodičů k napodobování, i otcové tresty synů k bolesti.“ (Tomáš Akvinský, *STh. I-II*, q. 87, a. 8, Olomouc 1938, s. 704).

V Písmu nacházíme i jiné citáty, které se dají vztahovat k dané problematice. Například: „V oněch dnech už nebudou říkat: ‚Otcové jedli nezralé hrozny a synům trnou zuby‘, nýbrž každý zemře pro vlastní nepravost. Každému, kdo jí nezralé hrozny, budou trnout zuby.“ (Jer 31, 29–30). Tady prorok Jeremiáš zvěstuje princip osobní zodpovědnosti, který pak dál Ezechiel formuluje právními termíny: „Co si myslíte, když říkáte o izraelské zemi toto přísloví: ‚Otcové jedli nezralé hrozny a synům trnou zuby‘? Jakože jsem živ, je výrok panovníka Hospodina; toto přísloví se už nebude mezi vámi v Izraeli říkat. Hle, mne patří všechny duše; jak duše otcova, jak duše synova jsou mé. Zemře ta duše, která hřeší“ (Ez 18, 2–4). Neštěstí v roce 587 před Kristem nutilo dívat se s větší pozorností a bolestí na problém utrpení nevinných. Stará odpověď založená na solidaritě už víc nestačí a začíná se týkat hodnoty individua před Bohem.

K přiblížení vztahu viny a trestu uvedeme následující zestručněný rozbor svatého Tomáše Aquinského v jeho díle De malo, q.1, aa. 4-5 (O zlu):

„V inteligentním a rozumovém stvoření, tedy v člověku a v andělovi, se zlo rozděluje na vinu a trest (colpa a poena). Vina pochází ze svobodné vůle; nezřízený akt vůle má přirozenost viny; nějaký člověk je haněn a obviňován proto, že svobodně vykonal nějaký nezřízený skutek.

Důvodem trestu je vždycky vina (vlastní).

K přirozenosti trestu patří tři věci:

první věc, která patří k přirozenosti trestu, je ta, že má vztah s vinou; říká se, že člověk je potrestán tehdy, když dobrovolně způsobí zlo

druhá věc, která patří k přirozenosti trestu, je ta, že vůle ji odmítá; vždyť vůle každého inklinuje k vlastnímu dobru, a tak nedostatek vlastního dobra odpuzuje vůli

třetí věc, která patří k přirozenosti trestu, je ta, že způsobuje určité utrpení; utrpení, které nepochází z vlastní vůle, ale od něčeho vnějšího

Jak se od sebe liší trest a vina?

Třemi způsoby:

trest se odlišuje od viny tím, že vina je zlem samotného skutku a trest je zlem konajícího, například člověka: ten, co konal je potrestán

trest se odlišuje od viny tím, že vina vychází z vůle toho, kdo konal, a trest je proti vůli toho, kdo konal

trest se odlišuje od viny tím, že vina je v **aktivním** konání a trest je v **pasivním** snášení

Co je větší zlo: vina nebo trest?

Je možné ukázat, že vina obsahuje absolutně (nesrovnatelně) větší podíl zla než trest.

Svatý Tomáš to dokazuje čtyřmi důvody:

vina má větší podíl na zlu než trest, protože je to **vina, která uvádí do hříchu člověka, ne trest**; Dionýz Areopagita říká, že „není zlem být potrestán, ale zasloužit si trest“; z toho vyplývá, že zlo viny má větší podíl na zlu než zlo trestu

vina má větší podíl na zlu než trest, protože vina je dál od Boha než trest; vždyť Bůh může být autorem trestu, ale nikdy ne viny; a protože Bůh je podstatou dobra, vina, která vzdaluje od Boha, má omnoho větší podíl na zlu než trest; vina je tedy větší zlo než trest

vina má větší podíl na zlu než trest, protože Bůh ve své nekonečné moudrosti někdy dovolí zlo trestu, aby zabránil zlu viny, a nikdy ne opačně; když lékař odřeze ruku, aby nezemřelo tělo, je jasné, že odřezání ruky je menším zlem než zničení těla; když Boží moudrost dopustí nějaký trest, aby se zabránilo vině, je to znamením, že Bůh považuje vinu za větší zlo než trest; je proto zřejmé, že vina je větším zlem než trest, který byl uložen, aby se zabránilo vině

vina má větší podíl na zlu než trest, protože zlo viny spočívá v konání, zatímco zlo trestu spočívá v trpení; samotný zlý skutek se už sám projevuje jako zlo; kdo je naopak vystaven nějakému zlu, ten neukazuje své zlo; vina tedy v sobě obsahuje větší podíl zla než trest.“

Z předchozího zjišťujeme, že **není možné oddělit trest od viny**: buď od viny spáchané nebo od viny možné jako ochranu před vinou budoucí, a v žádném případě nemůže člověk trpět duchovní trest za vinu někoho jiného. Rodové kořeny, ať jsou v jakémkoli stavu, ať naši předkové vykonali cokoli nedobrého, nemohou v žádném případě Bohu bránit, aby člověka, který se k němu s upřímnou vírou utíká, nevyslyšel.

Je však v každém případě dobré a vhodné podporovat, aby se lidé modlili za uzdravení živých (i za mrtvé v očistci) i za sebe sama. Dát sloužit mši svatou za živé, ale i za duše v očistci, se u nás běžně praktikuje. Za každého zemřelého – jak nás učí katechismus – se můžeme v naději modlit, konat kající skutky, dávat almužny, pro jeho dobro sloužit mše svaté, získávat odpustky (srov. KKC, 1032). Z hlediska katolické nauky je však nepřijatelné – jak to vyplývá i z dokumentu Francouzské biskupské konference – předpokládat nějaké duchovní zlo pocházející z minulosti už nežijících, ale nám blízkých osob, a odstranitelné nějakou modlitbou druhé osoby. Z minulosti může pocházet nějaké zlo, i duchovní, jako je například zlý příklad a pohoršení, nevhodná výchova, špatné návyky..., to má hlubší kořeny a s tím je třeba dlouhodobě pracovat, usilovat se změnit svou mentalitu některými i asketickými cvičeními, často se modlit a přistupovat ke svátostem. Je třeba dobře si to

uvědomit a nepřenášet své hříchy a hříšné náklonnosti jenom na druhé a pak očekávat osvobození opět jenom od druhých. To by popíralo naši svobodnou vůli a naši vlastní zodpovědnost za spásu! Osvobodí nás jenom Bůh, jeho milost, ale ne bez naší aktivní spolupráce! Nepodléhejme iluzím rychlého a jednoduchého řešení svých někdy i velmi závažných problémů, ale s pomocí Boží milosti se usilujme dělat vše, abychom to – pokud je to vůle Boží – změnili.

Praha 20. října 2010

Komise ČBK pro nauku víry

Mons. Dominik Duka, arcibiskup pražský

Mons. Jan Baxant, biskup litoměřický

Mons. Ladislav Hučko, biskup-apoštolský exarcha

Poznámka k doktrinní instrukci Francouzské biskupské konference „O uzdravování rodových kořenů skrze eucharistii“.

Francouzští biskupové zaznamenali ve svých diecézích šířící se praxi uzdravování rodových kořenů skrze eucharistii a zaujali v této otázce stanovisko, které předkládají v doktrinní poznámce. Problematickou shledali knihu P. Hampsche Uzdravení rodových kořenů skrze eucharistii (1986, California) a v ní uvedenou praxi se rozhodli vysvětlit jednak z hlediska psychologického, jednak dogmatického. Výsledkem je, že tato praxe, jakkoli je široké veřejnosti na populární úrovni předkládána jako zaručená, vykazuje z psychologického hlediska velká rizika. Biskupové docházejí ke zjištění, že jde o praxi, která ve svém základě nevychází z katolické křesťanské tradice, a tak je i dogmaticky nejistá.

V prostředí naší místní církve se též objevil zájem o uzdravování rodových kořenů, i když se u nás do této problematiky promítá více otázek. Debata se opírá především o knihu McAlla Uzdravení rodových kořenů, jež v originále zní *Healing of the Family Tree* (London: Sheldon Press, 1982, česky vydáno v Kostelním Vydří r. 2007). Při podrobnějším pohledu na celou problematiku se ukazuje, že kromě potřeby zaujmout stanovisko ve věci praxe mší svatých za uzdravování rodových kořenů se nabízí ještě celá řada otázek, které nás vedou k hlubšímu chápání současné situace, v níž člověk touží po spáse, uzdravení či záchraně. A tak jsou – jak ostatně velmi často v dějinách církve – s jasně formulovanými závěry spojeny též otázky, které na své vysvětlení teprve čekají.

Praxi uzdravování rodových kořenů pojímá a studuje materiál francouzských biskupů ve vztahu k eucharistii a jeho závěry jsou platné též pro nás. Domnívám se ale, že tato praxe je v našem prostředí spojena ještě s jinou otázkou: o jaký typ poruchy či zla jde, mluvíme-li o „neuzdravených rodových kořenech“? Jak je možné s tímto zlem naložit? V následujícím textu se pokusím na tyto otázky odpovědět.

1. Rodové kořeny a mše svatá

Mše svatá spojená s kultem zemřelých, jež jsou doložené již od prvních staletí, znázorňují v tom kterém kulturním okruhu velikonoční téma exodu člověka ze světa, prostoupeného pomíjivostí, do nebeské slávy. Zvláště v době 16. století nabývá votivní mše sv. za zemřelé zásadního významu, přičemž zůstává uchováno napětí mezi soudem Božím, před nějž zemřelý přichází, a radostí milosrdného Otce, jímž je zemřelý přijímán. Základní myšlenkový rámec je ovšem velikonoční završení života zemřelého v tajemství Kristova vzkříšení slaveného církví², nikoliv situace pozůstalých, i když i na ně se nezapomíná. Pozornost je tedy soustředěna na spásu zemřelého předka, na konečné vysvobození z očištění a odpuštění hříchů se všemi následky (tresty). Jeho spása může pak přinést užitek v rámci společenství svatých i ostatním lidem.³ „Uzdravování rodových kořenů“ vychází z jiného schématu: porucha v minulosti má být objevena, identifikována a „vyléčena“ ve své příčině, aby již nerušila v dalších pokoleních. Jestliže mše svatá míří na celostní spásu člověka, „uzdravení“ se týká poruchy, jež má být vyléčena. Stýkají se tu dva řády: svátostný a příčinně terapeutický, které spolu jistě souvisí, ale není možné je zaměňovat. Po právu tedy není možné katolické chápání mše svaté použít jako terapeutický prostředek k uzdravování jednotlivých poruch identifikovaných v lidské přirozenosti.

2. O jaký typ zátěže či zla jde?

Téma „uzdravení rodových kořenů“ ale nesoustředí svoji pozornost tolik na spásu předků, jako spíše na well-being: pohodu, blaho, prospěch, zdraví, štěstí současníků. Vychází z danosti, že do lidského života vstupuje bolest, utrpení a zlo, jež kvalitu lidského života zásadně ohrožují. Kde hledat původ takové poruchy a jak ji řešit, jak získat vládu nad utrpením, bolestí a zlem? Předžidovsko-křesťanské náboženské systémy vnímají zdroj bolesti i utrpení chronologicky jako zlo, jehož moc je třeba spoutat a zapudit. K tomu sloužila autorita šamana obdařeného mimořádným darem či kněze (theos aner). Vedle toho je možné např. v řeckém prostředí sledovat směr, který chtěl léčit bez ohledu na síly bohů (srov. Corpus Hippocraticum). V křesťanském chápání je přirozený běh života zasazen do jeho plné podoby, která počítá s osobním a bytostným vztahem k Bohu (hovoříme o nadpřirozeném určení lidského života). Uchovat přirozený rámec lidského života a přitom v něm objevit dynamiku nadpřirozeného života patří k jedinečným charakteristikám křesťanství. Pokud se v životě objeví nemoc, zátěž, porucha nebo jakékoliv zlo, je třeba velmi bedlivě rozlišovat, odkud přichází. Vedle příčin, které můžeme nazvat přirozené a s nimiž pracuje současná medicína (v oblasti těla, psychiky i obecně humanitních relací, např. sociálních), existují ještě příčiny, které vyžadují poznání člověka v jeho vztahu k Bohu, tedy příčiny duchovní. Praxe uzdravování proto vyžaduje velmi pečlivé rozlišování a zvažování příčin poruch a zátěží, abychom získali jejich co nejúplnější obraz.

3. Příklad odpustkové praxe

V minulosti existovala praxe, která se pokoušela najít zlo v lidském životě a vypořádat se s ním: mám na mysli praxi odpustků. Duchovním pohledem založeným na víře v Boha můžeme poznat, že zlo do lidského života vstupuje v zásadě buď s lidskou aktivní spoluprací, a pak je zaviněné (jako culpa), anebo je člověkem trpěno (jako poena).⁴ Může jít o hřích, nebo o různé druhy „pasivně zakoušeného zla“. Způsob, jakým je možné být od zla vysvobozen, se mezi jednotlivými křesťanskými tradicemi různí. Katolíci i pravoslavní užívají jednak svátosti smíření jako hlavního svátostného prostředku, jímž je člověk osvobozován především od zaviněného zla. Dále byl u katolíků propracován systém odpustků, který míří na ty „nedostatky“ (pasivní zlo), které jsou člověku vnuceny jako zlé. V rámci ucelené celoživotní kající praxe se věřící obracejí k Spasiteli a jeho církvi, aby čerpali z tzv. pokladu církve, jež „si nelze představit jako určitou sumu materiálních dober nahromaděných v průběhu staletí, ale jako nekonečnou a nevyčerpatelnou hodnotu, jakou mají před Bohem odčinění a zásluhy Pána Ježíše Krista, které nabídl, aby lidstvo bylo osvobozeno od hříchu a došlo ke společenství s Otcem.“⁵ Vedle odpustkové kající praxe existuje celá řada kajících úkonů (modliteb, pústů, almužen), jimiž se člověk buď sám očišťuje, nebo vyprošuje očištění a duchovní dobro jiným, v každém případě přispívá ke společnému dobru lidí. Velmi zvláštní a na rozlišování náročný způsob osvobození od „pasivně zakoušeného zla“ je exorcismus, jenž zbavuje posedlosti (obsese, posese) formou vymítání ďábla; v církvi je třeba mít k tomu zvláštní zmocnění.⁶

4. Text francouzských biskupů jako výzva k zamyšlení nad praxí uzdravování v naší církvi
Doktrinální poznámka francouzských biskupů nám tedy jistě může velmi dobře posloužit, abychom si nejprve ujasnili hodnotu a místo mše svaté v katolickém chápání. Mše svatá není obecný náboženský ritus nebo obřad, v jehož rámci je možné provést prakticky cokoliv, ale má svůj jasně vymezený obsah i formu. Slavení eucharistie je rozhodně „pramen a vrchol“ celého svátostného života církve (srov. SC 10), který nicméně organicky navazuje na ostatní život církve i věřících (SC 9), tedy vyžaduje i jiné formy liturgie a zbožnosti.

Dále bude dobré učit se umění rozlišit osobní hřích od různých typů „vnuceného zla“, obnovit svátost smíření a celou řadu kajících skutků na jedné straně, znovu porozumět nauce o odpustcích a rozlišovat rozmanitou paletu „zátěží“, naučit se na ně vhodně, tj. i s pomocí současných humanitních věd a medicíny, reagovat. V tomto kontextu je dobré též studovat modlitby za uzdravení, zjistit, jaký mají původ a jak se vztahují ke stávající plně uchopené praxi katolické církve. Rozhodně si můžeme přát a usilovat o to, aby vnitřně rozlišené poznání zla přispělo k přesnějšimu a skutečně zbožnějšimu životu, který nebude zmítán strachem před zlem, ale povede k pravé lásce⁷, „která strach zahání“ (1Jan 4, 18).

Praha 20. října 2010

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Z rozhovoru s otcom Vojtechom Kodetom.

Zdroj: <http://www.vojtechkodet.cz/rozhovory/knazom-som-rad.html>

Vaše meno sa spája aj s témou uzdravovania rodových koreňov. Ako ste sa k nej dostali?

Ako slepé kura k zrnú, praxi modlitieb za oslobodenie a uzdravenie, ktorú vykonávam už roky, som sa veľa rás stretol s tým, že problémy, ktoré ľudia prežívajú, súvisia s tým, čo prežívali ich rodičia alebo predkovia. Pri týchto modlitbách som vnímal, že Boh chce, aby sme sa modlili nielen za konkrétneho človeka, ale za všetkých, ktorí s ním patria do jednej rodiny, aj za zomrelých. Práve s tým súvisí svätá omša za zomrelých. Privítal som, keď sa objavila kniha o uzdravovaní rodových koreňov, v doslovnom preklade o uzdravovaní rodokmeňa, ktorá na Západe vyšla už pred desiatkami rokov. Hľadali sme, či nevyšlo niečo novšie a „katolíckejšie“. Nič sme však nenašli, preto sme si povedali, že táto kniha odštartovala diskusiu o tejto téme, hoci ide o knihu od anglikánskeho psychiatra Kennetha McAlla. Po dlhom uvažovaní sme sa rozhodli, že ju napriek zložitosti témy a nejasnostiam vyjadrení autora vydáme. A aby tých nejasností bolo menej, pokúsil som sa napísať ku knihe predhovor. Po čase som zistil, že bol veľmi nedostatočný. Niektoré obavy som ním možno rozptýlil, no iné otvoril. Vďaka tomuto predhovoru som sa stal akýmsi „maskotom“ témy uzdravovania rodových koreňov a začal som byť stotožňovaný so všetkým, čo sa k nej viaže - aj so všetkými pochybnými praktikami, ktoré ktokoľvek začal týmto smerom robiť. A napriek tomu, že som nikoho neinštruoval, ani som nezastával nijaké pochybné postoje, stal som sa nielen terčom kritiky, ale aj tým, kto za to akoby nesie zodpovednosť.

V čom spočíva háklivosť tejto témy?

Háklivá je z mnohých dôvodov *Uzdravenie rodových koreňov* je knihou svedectiev, nie teologickou literatúrou. A táto kniha vyvolala mnoho otázok, napríklad o Eucharistii slávanej v Anglikánskej cirkvi alebo ako je možné, že istý človek má takéto dary, či ako súvisí s katolíckou náukou to, čo tam autor opisuje. Problémom sa stal aj názov knihy. Vznikol preto, lebo uzdravenie rodových koreňov sa nám zdalo zrozumiteľnejšie ako uzdravenie rodokmeňa. Kňazi, ktorí sa tým inšpirovali, začali hovoriť o svätej omši za zomrelých a ich rodinu ako o svätej omši za uzdravenie rodových koreňov. Vzniklo z toho veľké nedorozumenie, akoby existoval osobitný formulár svätej omše za uzdravenie rodových koreňov, ktorá má zvláštne

rituály. Ide však o svätú omšu za zomrelých, za odpustenie alebo s prosbou za odstránenie zla v rodine. Je to však normálna svätá omša, pre ktorú kňaz vyberie primeraný formulár, najčastejšie za viacerých zosnulých, pretože vidíme, že v tejto rodine nebolo v poriadku viacero vecí – buď je tam niekto, za koho nebola odslúžená svätá omša, alebo zomrel nezmierený s Bohom. Táto svätá omša si žiada iba väčšiu pozornosť pri príprave – kňaz by sa mal s ľuďmi vopred porozprávať, viesť ich k odpusteniu medzi živými aj zomrelými členmi rodiny. Kto môže, mal by si dať do poriadku svoj život aj sviatostne, aby sa mohol naplno venovať sláveniu svätej omše.

Pojem svätá omša za uzdravenie rodových koreňov by bolo teda treba opustiť.

To určite, pretože taká svätá omša ani neexistuje. Poznáme iba svätú omšu za zosnulých alebo za zosnulých a živých členov rodiny. Pravdaže, rodina si pri tejto príležitosti môže pripraviť, napríklad, svoj rodokmeň. Pri jeho zostavovaní si totiž jej členovia uvedomia, čo všetko bolo v ich rodine zlé, kto zomrel nezmierený s Cirkvou, za koho nebola odslúžená zádušná svätá omša, prípadne, kde boli samovraždy či potraty, psychické choroby alebo alkoholizmus. Môže sa tak zistiť, ktoré zlo sa akoby vinie rodinou a že je potrebné prosiť za to, aby Boh pomohol zabrániť tomuto zlu a jeho šíreniu.

Často sa objavuje aj otázka, či môžeme trpieť za hriechy našich predkov.

Áno, ide o ďalšie nedorozumenie týkajúce sa tejto témy. Vinu za hriechy našich predkov nenesieme a ak to niekto tvrdí, je to proti náuke Cirkvi. Každý nesie vinu za seba a svoje hriechy. Existujú však následky hriechov, na ktoré sa v Katolíckej cirkvi odvoláva prax odpustkov. Druhá vec sú záťaže, ktoré naše hriechy spôsobia. Hovoril o nich pápež Ján Pavol II. v súvislosti s Veľkým jubileom, keď prosil za odpustenie tých vecí, ktoré Cirkev a rozličné cirkevné spoločenstvá prežili v histórii. Z dokumentov, ktoré Ján Pavol II. napísal k Veľkému jubileu, vyplýva, že môžeme prosiť za zmierenie následkov hriechov našich predkov. A o to tu ide, ibaže my prosíme aj pomocou svätej omše.

Z praxe exorcistov sa tu otvára ešte ďalšia delikátna téma. Niektorí ľudia v minulosti odpadli od Cirkvi a tým, že sa otvorili zlu, otvorili sa aj konkrétnym duchom zla. Títo démoni si robia akoby právo na daný rod a ak jeho predkovia v niektorej veci zhrešili, napádajú jeho členov v oveľa väčšej intenzite. Preto prosíme aj za to, aby Boh ochránil žijúcich členov rodiny pred zlom, spôsobeným Božím nepriateľom. Ide však o teologické otázky, ktoré ešte treba spracovať. Všetky tieto témy sú v súlade s katolíckou náukou, len sa o nich ešte jasne nehovorilo. Slávenie Eucharistie je predsa slávenie všetkých Kristových tajomstiev, ktoré sa ohlasujú v bohoslužbe slova a slávia v bohoslužbe obety a my do nich cez toto slávenie vstupujeme. Ak Ježiš Kristus uzdravoval a oslobodzoval, je každé slávenie Eucharistie tiež sprítomnením moci uzdravovať a oslobodzovať.

Alebo

Článok od Biskupa Mons. Andrzeja Siemieniewskiego,

Uzdrowienie międzypokoleniow

Zdroj:

<http://www.oaza.pl/wp-content/uploads/SPOTKANIE-LISTOPAD.pdf>